
Chương 11

Quang ra thang máy xuống lầu thứ hai trong building khu văn phòng luật sư của chàng. Một số việc giấy tờ lặt vặt chàng phải giao cho Liên để lo hộ. Liên mở văn phòng làm thuê, nhưng cũng làm đủ chuyện thượng vàng hạ cám như thị thực notary public, sang tên xe cộ nhà cửa, xin license, mở cửa tiệm... Quang thích lối làm việc của Liên, nhanh nhẩu và được việc, đâu ra đó để chàng tin cậy được cho những chuyện giấy tờ vụn vặt, mất thì giờ chàng không muốn để tâm đến quá nhiều.

Quang mở cửa bước vào. Liên thấy chàng reo lên như người bắt được vàng:

- Anh Quang! Lâu quá không gặp! Tưởng anh đi Venezuela chơi bị người đẹp Nam Mỹ nào bắt cóc không cho về nữa cơ mà!

Quang cười. Liên khéo léo, biết ăn nói, biết người đối diện mình thích được khen ở điểm nào. Để nịnh và làm vui lòng người nghe nhưng không hề tỏ lộ sở sảng và làm người khác phải ngượng ngùng hay khó chịu. Biết Quang thích ăn chơi, du lịch và có lần nghe Quang kể Venezuela là xứ sản xuất ra nhiều hoa hậu thế giới nhất, Liên mỗi lần gặp chàng lại nhắc đến chuyện Quang sang Venezuela tìm gái đẹp! Như ngầm khen chàng là một thứ playboy Casanova chính hiệu, điều Quang vẫn tự hào và tự ví mình với nhân vật nổi tiếng hào hoa trong truyền thuyết của thành phố Venice xa xưa!

Quang đưa xấp giấy tờ cho Liên:

- Nhờ cô làm hộ cho mấy việc khai tên cho công ty này ở ngoài tòa hành chánh. Tôi cần ngay cho ngày mai.

Liên quay lại gọi một chàng thanh niên đang cắm cúi gõ trên computer bàn bên cạnh:

- Bằng! Bỏ mọi chuyện đang làm đi! Lo chuyện cho luật sư Quang trước!

Quang nhìn sang. Bằng đứng lên chào chàng lễ phép và vào phòng trong để sửa soạn cho việc làm Quang giao phó. Chàng có cảm tình với anh chàng phụ tá cho Liên, tuy ít

nói nhưng đô con, vạm vỡ, được việc nhiều chuyện cho Liên.

Quang mỉm cười, nheo mắt. Liên thản nhiên nhìn lại và nhún vai. Nàng biết Quang có ý ngạo về người chồng thứ ba của nàng nhưng Liên bất cần! Tại sao đàn ông có những người như Quang, đàn bà lại không thể có người như nàng?

Liên không hề dấu diếm về chuyện nàng đang sống chung trong một căn nhà với ba người đàn ông. Quang biết chuyện của nàng, nhiều người khác cũng biết nhưng nàng thản nhiên không hề để ý đến lời dị nghị. Người nào sống đời người đó. Ai biết ai hay ai dở? Cuộc đời nếu cứ để ý đến chuyện người khác bình phẩm và sống theo khuôn phép được đặt ra một cách giả tạo bởi các nhà đạo đức giả thì sống làm gì. Thà chui vào rừng xanh để ở hay vào sa mạc làm nhà ẩn sĩ cho xong!

Dĩ nhiên Liên biết chuyện nàng sống một lúc với ba người chồng trong một căn nhà không phải là chuyện thường xảy ra! Và chuyện người đời bàn tán dị nghị hay làm đề tài cười nhạo là chuyện dễ hiểu! Nàng đoán có lẽ cũng có những người đàn bà khác như vậy, ở đâu đó nhưng không ai để ý đến vì kín đáo hơn. Nhưng nếu trường hợp nàng có là trường hợp duy nhất hay đầu tiên thì cũng đã sao? Nàng có cần để ý đến đâu mà!

Người chồng đầu tiên nàng lấy lúc còn quá trẻ ở Việt Nam, hơn nàng đến 15 tuổi. Gia đình áp lực để nàng lấy vì chồng nàng có chức vụ lớn làm đồng lý văn phòng, một chức vụ béo bở, hái ra tiền của thời đệ nhị cộng hòa. Lúc ấy Liên chưa trưởng thành nên gia đình ép nàng cũng ứng. Sống lâu thành tình nghĩa, tuy nàng chưa một lần nào có chút khoái cảm khi gần chồng. Tưởng yên phận ở Việt Nam, nàng sẽ sinh con đẻ cái và sống nốt cuộc đời với người chồng lớn tuổi hơn mình đến lúc nhắm mắt buông xuôi. Nhưng sang đến Hoa Kỳ, Liên mới khám phá ra cuộc đời không phải chỉ có vậy. Nàng đi làm, tự lập hơn và trở thành người nuôi sống gia đình. Chồng nàng bất đắc chí, tiếng Anh cũng không chịu học để nói năng

cho ra hồn, ngay đến lái xe cũng không dám lái xa lộ, sợ bị tai nạn!

Liên sống một đời bình thường, đi làm kiếm cơm cho gia đình cả hàng chục năm đầu cho đến khi hai đứa con đều lớn vào đại học và đi xa nhà, chỉ còn hai vợ chồng trong căn nhà rộng. Nàng sống một đời nhạt nhẽo vô vị, nhất là chuyện chăn gối vợ chồng. Đạm, chồng nàng bây giờ chỉ còn khả năng làm nghĩa vụ người chồng ba hay bốn tuần mới được một lần, lần nào cũng làm nàng chán nản hay còn bực bội hơn! Những cảnh âu yếm hay dục tình diễn ra trên TV hay phim ảnh làm Liên bị dồn ép nhiều. Nàng tìm đủ cách để kích thích Đạm, kể cả việc mua sâm, nhung, rượu thuốc bắt chồng uống, muốn những video loại porno để chồng xem nhưng cũng chẳng đi đến đâu. Vì Đạm bị depressed chán đời nhiều nên khả năng sinh lý càng lúc càng tệ hại hơn. Nhất là khi chàng quay sang học về thiền, tìm hiểu về thơ Đường và đi học chữ Hán, Đạm đã làm Liên nhiều lúc điên tiết vì thấy chồng bắt đầu giờ thói lẫn thẩn. Làm hài lòng vợ không xong, lại chỉ nghĩ đến chuyện hãm trà, ngồi nhai nhấm hoa quỳnh nở! Lần sau cùng Liên giận quá đập tan bộ chén trà quý của Đạm, cắt phăng mấy cây quỳnh vỡ vụn và đốt tập thơ Đường Đạm trân quý ngồi mầy mò tìm hiểu mỗi bài thơ cả ngày trời! Có thể Đạm mới bắt được chút nào tinh tinh lắm cảm đang mọc rễ trong đầu!

Nhưng mọi sự bắt đầu đổi khác khi Đạm nhận được thư của Phú ở bên đảo xin bảo lãnh sang Hoa Kỳ. Phú làm việc dưới quyền chàng ở Việt Nam trước năm 75 và được Đạm quý mến coi như người bạn vong niên vì Phú thua chàng đến 10 tuổi. Đi vượt biên bị đắm tàu chết cả vợ và ba người con, Phú ở bên đảo hơn 5 năm trước khi được sang bên Phi Luật Tân học Anh ngữ và đợi ngày sang Hoa Kỳ. Đạm bàn tính với vợ và Liên chấp thuận chuyện cho chồng bảo lãnh Phú. Các con nàng đều đi học xa nhà, sắp ra trường lại kiếm việc làm ở nơi khác, cả căn nhà rộng chỉ có hai người ở nay có thêm Phú về tạm cứ ít lâu cũng không hề gì. Nàng bảo chồng

như thế. Nhất là anh ngại lái xe, em bận việc, có Phú về ở đưa anh đi đây đi đó cũng tiện thôi!

Ngày đầu tiên Phú đến nhà, Liên biết đời nàng sẽ thay đổi. Vì Phú vui vẻ hòa nhã, đầy vẻ ôn hậu dễ thương, có một sức hấp dẫn đặc biệt. Nàng đã gặp Phú một hai lần ở Việt Nam lúc chồng nàng mở party ở nhà, nhưng nàng không nhớ rõ lắm. Phú chỉ hơn nàng vài tuổi, trông khoẻ mạnh và cười nói luôn miệng, thoát nhìn không ai có thể nghĩ là Phú đã gặp thảm cảnh vợ con đều chết khi vượt biên mấy năm trước. Hai người đàn ông gặp nhau mừng rỡ kể chuyện xưa cũ, gần như quên hẳn Liên đang đứng gần đó. Nhưng Liên không màng. Vì nàng thấy vui và kích thích hẳn lên với sự hiện diện của Phú trong căn nhà nàng đã bắt đầu chán ngấy và ngại ngùng lúc tan việc trở về mỗi khi cuối ngày!

Liên như cơn đê sắp vỡ với một người đàn ông khác lạ ngoài chồng nàng trong nhà! Đã hơn ba tháng kể từ ngày nàng giận dữ đập bộ trà và chậu quỳnh của Đạm khi chàng không nên cơm cháo gì. Và nàng đã dọn ra ngủ riêng ở một phòng khác, không thể ngủ chung với chồng được nữa, vì chỉ ấm ức thêm! Nhìn Phú lần đầu khi mới bước chân vào nhà, Liên cảm nhận ngay sự căng thẳng dục tình giữa nàng và Phú. Vì cặp mắt của Phú rọi thẳng vào Liên đã làm nàng rung cảm đến cực độ. Liên chưa bao giờ được một người đàn ông nào khác nhìn nàng như vậy. Ngoài mặt vẫn nhã nhặn lịch sự gọi chị Liên ngọt xớt nhưng nàng biết Phú thêm muốn nàng. Liên cười thầm. Anh chàng ở bên đảo đã hơn 5 năm, thiếu thốn đàn bà, chắc hẳn như một lò lửa sắp nổ tung, hưởng gì bị Liên nhìn xéo, háy mắt tùm tùm cười trêu chọc như thế!

Đạm vui mừng đón tiếp người bạn vong niên, nói cười luôn miệng nhắc lại những chuyện ngày trước ở Việt Nam, nhưng cũng để ý thấy ngay sự khác lạ nơi Liên. Chàng ngạc nhiên khi thấy mình không có chút nào ghen tức hay khó chịu! Có lẽ những bài học về thiên đã làm lòng chàng nguội lạnh, không còn sân si ái ố gì nữa chăng? Đạm nhìn vợ cười nói, neho mắt đưa tình với Phú, đang

làm bếp vẫn đi lên đi xuống phòng khách hỏi han Phú rồi xet qua xet lại giả vờ đụng chạm đến người bạn trẻ của chàng. Đạm thấy lòng dửng dưng. Chàng vẫn yêu Liên, người vợ đầu gối tay ấp bao lâu nay, nhưng sự khác biệt về dục tình giữa hai người đã làm chàng mệt mỏi và khổ tâm. Đạm biết sự ham muốn và khả năng của chàng đã xuống dốc nhiều từ mấy năm nay, nhưng Liên trẻ hơn chàng nhiều đang ở mức cao độ nhất về tình dục của người đàn bà. Và chàng biết mình không thể đáp ứng được như mức nàng mong muốn. Chàng biết sức mình, chỉ muốn chuyện chăn gối một hay hai tháng một lần, ngồi thiền hay đọc thơ cổ, uống trà ngon, chàng thích thú hơn nhiều!

Liên trái lại, nàng hầu như đòi hỏi mỗi tuần phải hai hay ba lần. Nàng trở thành cái kinh thường xuyên khi không được như ý, gắt gỏng luôn miệng với chàng. Đạm càng chán nản và buồn phiền nhiều hơn và khả năng sinh lý càng lúc càng xuống dốc không phanh. Đạm đã nghĩ đến chuyện bảo Liên ly dị lấy chồng khác đi, đừng quấy rầy anh nữa! Sức người có hạn! Để cho anh yên, an hưởng tuổi già đang kéo đến sông sộc trước mắt. Đòi hỏi nhiều quá sẽ có ngày anh chết sớm mất thôi!!

Nhưng ý nghĩ đó chỉ lờn vờn thoáng qua trong óc. Vì Đạm ngậm ngùi tự nhủ. Mình không còn là chủ gia đình nữa! Liên mới là người kiểm soát tiền trong nhà. Ly dị nhau xong chàng sẽ sống làm sao! Chẳng lẽ lại đi xin welfare, food stamps. Còn đâu sự bình yên để thiền và uống trà thưởng hoa nữa! Đạm nhìn Phú và Liên cười nói trước mắt chàng và Đạm tìm ra một giải pháp tuyệt hảo. Chàng thuyết phục để Phú ở lại luôn trong nhà, không cần phải nghĩ chuyện đi đâu nữa. Điều này không có gì khó khăn vì Phú từ đảo mới sang tử cố vô thân, có nơi trú ngụ là mừng rồi. Liên mừng rỡ vào hùa ngay. Nàng chỉ cầu mong có thể và Đạm mở miệng ra là tốt nhất, không gì bằng!

Vấn đề cho Đạm là làm sao để mọi sự theo giòng nước xuôi chảy, nhìp nhàng, ổn thỏa, không làm ai

phải ngưng ngưng, khó chịu hay phải nghĩ ngợi lồi thồi. Chàng kiểm soát thăm người bà con ở xa, phải đi vắng vài ngày. Em ở nhà tập lái xe cho Phú để lấy bằng lái, chỉ dẫn cho Phú về đời sống bên này, giúp cho anh ấy một chút. Tội nghiệp! Người hiền lành gặp cảnh tai ương, vợ con chết cả vì vượt biên, mình phải giúp đỡ cho Phú vững vàng lập nghiệp cho yên ổn với đời sống bên này vậy! Liên gật đầu, thăm cảm ơn Đạm hiểu biết, xử sự khéo léo. Nàng thấy mình may mắn mới có được người chồng như vậy.

Đêm đầu tiên, Liên và Phú đến với nhau như hai người chết khát trên sa mạc. Hai đêm kế tiếp, Liên nhận thấy nàng mới thật sự là người đàn bà đúng nghĩa của nó, điều nàng chưa bao giờ ý thức được. Liên thật sự thấy tiếc đã trải qua mấy mươi năm sống thiếu thốn về dục tình. Và nàng tự nhủ sẽ không bao giờ để cho mình phải hối tiếc như thế nữa! Ngày Đạm trở về, chàng bình thản như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục vui vẻ trò chuyện và chỉ dẫn cho Phú về đời sống tại Hoa Kỳ. Đối với Liên, Đạm thấy thoải mái hơn. Nàng trở thành người khác hẳn, không còn cau có xúng xĩa và nàng chiều chuộng Đạm hơn trước. Những thú vui của chàng Liên tôn trọng không dẫn vật mĩa mai, nàng còn ra khu Bolsa mua một bộ trà tàu quý để chàng dùng, khuôn về mấy chậu quỳnh đỏ và tìm đặc biệt hơn chậu quỳnh màu trắng của Đạm nàng đập vỡ tháng trước!

Liên sắp xếp để Phú ở trong một phòng nhỏ phía trong, nàng ngủ ở căn phòng master bedroom lớn chính giữa, Đạm vẫn tiếp tục ngủ trong phòng phía ngoài. Một tháng một lần, nàng ôm gối vào phòng Đạm ngủ. Không còn bị dẫn vật và bị nhiech móc, Đạm đã khá hẳn lên về phương diện chăn gối. Chàng thoải mái và tự tin hơn nên Liên cũng hài lòng và nàng có cảm tưởng tình vợ chồng hai người thắm thiết hơn trước nhiều! Một tuần hai lần, nàng ôm gối vào ngủ với Phú. Dĩ nhiên Phú trẻ hơn Đạm nhiều và còn sung sức nên Liên càng hài lòng hơn. Điều hay hơn cả là dù ngủ với Đạm hay với Phú đêm trước, buổi

sáng cả ba người ra ăn sáng đều vui vẻ, thoải mái và không chút nào nghi kỵ hay trách móc giận hờn gì!

Phú đã kiếm được việc làm tại một hãng điện tử gần nhà. Chàng đi làm đều đặn, mỗi tuần được bao nhiêu đưa hết check lương cho Liên, chỉ giữ ít chục tiêu vặt. Đạm mỗi tháng nhận được tiền hưu, tuy ít ỏi nhưng cũng giao cả check lương hưu cho Liên bỏ vào trường mục, không ngó ngàng gì đến chuyện tiền bạc, mọi sự Liên lo liệu cả, chàng để ý đến làm gì! Liên cũng cần thận, mở hai trường mục khác nhau, một cái đứng tên nàng chung với Đạm, cái kia tên Phú và nàng, không lẫn lộn. Thực sự tiền hai người đàn ông kiếm được thắm thía gì so với lợi tức do nàng mang về. Nhưng tính Liên đâu ra đó, hai người chồng có tiền nàng để riêng rẽ, phần nàng mở trường mục ngân hàng để tên nàng và hai đứa con, có chuyện gì để cho chúng nó hưởng, hai anh chồng không được bén mảng đến!

Năm đầu tiên sống với hai người chồng, Liên mãn nguyện vì Phú cung ứng cho nàng đầy đủ, đều đặn tuần hai lần. Chuyện chăn gối với Đạm lại có vẻ khá hơn trước, Đạm đã gia tăng được ba tuần một lần thay vì một tháng như trước. Có lẽ có chút cạnh tranh vẫn hơn! Tuy thế hai người đàn ông sống vui vẻ thuận hòa, tương đắc. Phú lại lầy tính Đạm cũng thích chuyện làm vườn, trồng hoa. Hai người lúc rảnh rỗi bày bàn cờ tướng nghiền gẫm đường đi nước bước nhiều khi say mê quên cả có Liên đi ra đi vào, giục đi ngủ sớm! Điều làm cho Liên bất đầu thấy phiền là Phú lại theo bước Đạm tập thiền, lúc đầu chưa thấy gì nhưng sau vài tháng có ảnh hưởng rõ rệt trên khả năng của Phú. Chàng bây giờ ăn nằm với Liên giảm đi nhiều, lâu lâu mới được tuần hai lần, ngoài ra thường xuyên chỉ được một tuần một lần!

Liên đọc ở đâu đó về khả năng tình dục và sự ham muốn của mỗi người đều khác biệt nhau rất nhiều. Mỗi người có mức độ riêng không ai giống ai. Người chỉ muốn một tháng một lần như Đạm, người khác nửa tuần hai hay ba lần. Số ít người hiếm có,

đòi hỏi chuyện tình dục mỗi ngày hay vài lần một ngày! Dĩ nhiên với tuổi tác và tình trạng sức khỏe, mức độ sẽ thay đổi nhưng tựu trung, mỗi người có cơ thể khác nhau sẽ có sự ham muốn và khả năng khác hẳn nhau. Từ khi có thêm Phú, Liên biết nàng rõ hơn trước. Là chuyện dục tình với nàng cần thiết như thở hít không khí, như uống nước mỗi ngày để da dẻ nhuận thắm. Nàng thấy mình có lẽ chính là loại người hiếm có, cần chuyện ăn nằm mỗi ngày, hay vài lần một ngày cũng được! Như Cleopâtre thuở trước chứ gì! Nàng tự ví mình như thế!

Sự suy giảm tình dục của Phú xảy ra đúng lúc nàng khuếch trương cơ sở làm ăn. Nàng dọn văn phòng ra một building lớn trên đường Brookhurst và muốn thêm người để lo chuyện khai thuế và làm giấy tờ hành chánh cho các cơ sở thương mại Việt Nam khác. Bằng là người thứ ba nàng muốn sau khi thêm hai cô thư ký khác. Bằng ở Việt Nam sang được hơn 5 năm, đang đi học về kế toán và còn độc thân, điều quan trọng nhất đối với Liên. Dáng người cao lớn, bắp thịt nở nang, rắn chắc, Liên vừa gặp Bằng đã thích thú muốn ngay, không cần hỏi han gì thêm về khả năng làm việc.

Chỉ một tuần sau khi nhận Bằng vào làm, Liên đã bày chuyện để cho hai cô thư ký đi về sớm và khiêu khích để Bằng tấn công nàng ngay trong phòng làm việc trong một buổi chiều mưa tầm tã, chuyện hiếm thấy ở quận Cam. Liên không úp mở gì sau đó. Nàng biết Bằng đang share phòng ở chung với hai người bạn khác, sống chật vật với tiền lương vì còn phải gửi tiền về giúp gia đình ở Việt Nam. Liên đề nghị để Bằng về nhà nàng, nhà cửa rộng rãi hơn căn apartment chật hẹp trong khu Mễ Bằng đang ở. Liên giải thích cho Bằng về tình trạng vợ chồng nàng và sự hiện diện của Phú. Không có sự ràng buộc gì cả! Thích thì ở, không thích thì thôi, không ai làm phiền ai. Mọi người đều hiểu nhau và vui vẻ sống đầm ấm, thoải mái trong cùng căn nhà.

Bằng không suy nghĩ gì, nhận lời ngay và dọn về ở trong căn phòng ngủ thứ tư. Thế là đủ nhé! Liên thầm

nghĩ. Nhà bốn phòng, nàng ở master bedroom, ba anh mỗi anh một phòng, không ai biết nàng ngủ một mình hay ngủ với ai. Chỉ biết khi nào nàng mang gối vào phòng mình là đủ! Liên bây giờ mới hoàn toàn thấy chuyện dục tình không còn là ám ảnh thường xuyên cho nàng nữa. Bằng còn trẻ nên cung ứng nàng đầy đủ, một tuần ba lần đều đặn. Phú bây giờ một tuần một lần, Đạm cứ ba hay bốn tuần một lần. Người nào cũng dễ chịu vui vẻ, không có chuyện so đo cạnh tranh, không ai làm phiền ai. Và mỗi buổi sáng Liên làm ăn sáng cho cả ba người chồng theo ý thích từng người, Đạm ăn cereal với sữa, Phú thích ăn trứng với sausage, Bằng ăn omelet với ham. Mỗi người một tách cà phê phin, Đạm uống cà phê đen, Phú uống cà phê sữa nóng, Bằng uống cà phê sữa đá. Liên chỉ cấm không cho ai hút thuốc lá trong nhà. Ghiền thì đợi ăn xong ra ngoài vườn đứng hút một lúc, hết mùi khói thuốc mới được vào nhà lại!

Liên thích thú nhất là thấy Bằng được lòng cả Đạm lẫn Phú. Bằng kính trọng hai người, coi như hai anh lớn, lại tỏ vẻ ngoan ngoãn hỏi han học hỏi nhiều thứ nơi hai người. Đạm và Phú tuy lúc đầu hơi e dè nhưng chỉ trong vài ngày đã thiện cảm với Bằng ngay. Không gì sung sướng cho Liên hơn là nhìn ba người chồng nói chuyện vui vẻ, bàn luận thể sự trong khi đợi Liên dọn bữa ăn. Còn gì tuyệt hơn nữa! Liên nghĩ thế và thấy mình chắc chắn phải là người đàn bà hạnh phúc nhất trên đời!

Chỉ mong mọi sự yên ổn, kéo dài cảnh sống như vậy. Nàng tự nhủ thầm như thế. Và công việc cứ đều đặn, kiếm tiền dư dả, đủ cho nàng chi dùng với ba người chồng sống trong nhà. Giàu quá làm gì! Giàu mà khổ sở vì chuyện chồng vợ, hay sống cô đơn, không có ai bên cạnh, tiền bạc có chất cao như núi cũng vô ích thôi! Người khác chỉ cầu được mình với ta, nay nàng lại có cả ta với ba mình. Còn gì hơn trên cõi đời nữa! Bao nhiêu tiền mới mua được cảnh sống thần tiên của nàng! Hay phải tu đến bao nhiêu kiếp trước đây mới được đãi ngộ như nàng hiện tại.